

IV SA/Wa 2572/07 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 477680

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 25 lutego 2008 r.

IV SA/Wa 2572/07

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący Sędzia WSA: Jakub Linkowski.

Sędziowie Asesor WSA: Agnieszka Wójcik (spr.), Wanda Zielińska-Baran.

Protokolant: Marek Lubasiński

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2008 r. sprawy ze skargi Anat Z. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 13 listopada 2007 r. nr (...) w przedmiocie odmowy zmiany ostatecznej decyzji

1. uchyla zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia 5 czerwca 2007 r.;
2. zasądza na rzecz skarżącego Anat Z. od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia 13 listopada 2007 r. Nr (...) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 154 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm. zwanego w dalszej części k.p.a.), po rozpatrzeniu odwołania Anaty Z., od decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 5 czerwca 2007 r., nr (...), odmawiającej zmiany ostatecznej decyzji Wojewody Dolnośląskiego nr (...) z dnia 25 lutego 2004 r. o odmowie wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez Anat Z., orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu organ przedstawiając stan faktyczny i prawny sprawy wskazał, iż po rozpatrzeniu wniosku Anat Z. z dnia 2 października 2003 r. o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego, Wojewoda Dolnośląski wydał w dniu 25 lutego 2004 r. decyzję, którą odmówił wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez wyżej wymienioną.

Wnioskiem z dnia 10 kwietnia 2007 r. Łukasz P., pełnomocnik Anat Z. złożył, do Wojewody Dolnośląskiego, wniosek o zmianę własnej decyzji z dnia 25 lutego 2004 r., na podstawie art.

154 § 1 k.p.a.. Po rozpatrzeniu wniosku Wojewoda Dolnośląski wydał w dniu 5 czerwca 2007 r., którą odmówił zmiany ostatecznej decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 25 lutego 2004 r.

W dniu 21 czerwca 2007 r. pełnomocnik Anat Z. wniósł odwołanie od niniejszej decyzji. Rozpoznając sprawę na skutek wniesionego odwołania organ wskazał, iż analiza materiału dowodowego zgromadzonego przez Wojewodę Dolnośląskiego bezsprzecznie dowodzi, iż Anat Z. urodziła się jako córka obywateli polskich w dniu 3 lutego 1949 r. w Wałbrzychu. Tym samym z mocy prawa, przez urodzenie nabyła ona w dniu 3 lutego 1949 r. obywatelstwo polskie. W dniu 15 marca 1957 r. rodzice wnioskodawczynie wystąpili z podaniami do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dla siebie i małoletniej córki, w związku z wyjazdem na stałe do Państwa Izrael. W dniu 3 czerwca 1957 r. wnioskodawczynie nabyła obywatelstwo izraelskie. Dla stwierdzenia zatem czy posiada obecnie obywatelstwo polskie - zgodnie z wyrażoną w art. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. zasadą ciągłości obywatelstwa polskiego - niezbędne w ocenie organu było ustalenie czy nie nastąpiły zdarzenia, które przerwałyby ciągłość posiadania obywatelstwa polskiego przez Anat Z.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu zainteresowanej do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

Artykuł 13 ust. 1 i 2 wyżej cytowanej ustawy, który stanowił, że organem właściwym do udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na obce była Rada Państwa. Cytowany art. 13 nie precyzował trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa, a sama ustawa nie określała jaki charakter miało mieć zezwolenie, czy miał to być akt indywidualny, czy też zezwolenie to mogło mieć charakter generalny. Minister wskazał, iż w opinii Wojewody Dolnośląskiego w stosunku do osób, które deklarowały zamiar wyjazdu do Izraela na pobyt stały, obowiązywał akt szczególny jakim była uchwała Rady Państwa Nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do Państwa Izrael. Stanowiła ona, że zezwala się na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie osobom, które opuściły lub opuszczą obszar PRL udając się na pobyt stały do Państwa Izrael i złożyły lub złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. W opinii Wojewody uchwała ta była generalnym - pod względem podmiotowym - zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie. Organ wskazał, iż Wojewoda w postępowaniu ustalił, że Anat Z., wypełniła oba warunki utraty obywatelstwa polskiego określone w art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, tj. uzyskała uchwałą Rady Państwa Nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. zezwolenie właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie oraz nabyła w dniu 3 czerwca 1957 r. nabyła obywatelstwo Państwa Izrael. Dlatego też Wojewoda Dolnośląski stwierdził, że Anat Z., utraciła obywatelstwo polskie i nie jest możliwe wydanie decyzji stwierdzającej posiadanie obywatelstwa polskiego przez zainteresowaną.

Tymczasem postępowanie prowadzone na podstawie art. 154 k.p.a. stanowi jeden z elementów systemu nadzwyczajnych trybów postępowania administracyjnego. Warunkiem uchylecia lub zmiany decyzji w tym trybie jest aby z powodu uchylecia jej lub zmiany nie został naruszony czykolwiek interes prawny. W ocenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji nie budzi wątpliwości, iż Zainteresowana posiada interes faktyczny w zmianie przedmiotowej decyzji, jednakże -w opinii organu - nie jest to słuszny, a więc kwalifikowany interes strony. Organ stanął więc na stanowisku, iż zmiana przedmiotowej decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 25 lutego 2004 r. wprowadziłaby do obiegu prawnego decyzję dotkniętą wadą kwalifikowaną - naruszającą w sposób rażący przepis art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim poprzez stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego przez osobę, która to obywatelstwo utraciła - co skutkowałoby stwierdzeniem jej nieważności zgodnie z przepisem art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.. Tym samym zmiana przedmiotowej decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 25 lutego 2004 r. i stwierdzenie posiadania przez Anat Z. obywatelstwa polskiego, naruszyłoby interes społeczny, bowiem Anat Z. nie posiada obywatelstwa polskiego.

Skargę na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 13 listopada 2007 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w imieniu Anat Z. adw. Łukasz P.. Żądając uchylecia niniejszej decyzji, jak również utrzymanej nią w mocy decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 5 czerwca 2007 r., zarzucił im naruszenie art. 154 k.p.a.. W uzasadnieniu skargi pełnomocnik skarżącej zakwestionował stanowisko prezentowane przez organ, wskazując, że Rada Państwa nie posiadała uprawnienia do uchwalania powszechnie obowiązującego prawa, bowiem ani Konstytucja PRL ani ówczesnie obowiązująca ustawa o obywatelstwie polskim nie przewidywała dla Rady Państwa upoważnienia do wydawania aktów normatywnych o charakterze generalnym regulujących kwestie obywatelstwa polskiego. Zatem w kwestii obywatelstwa polskiego Rada Państwa pełniła jedynie rolę organu stosującego prawo kierując się trybem i przesłankami wynikającymi z Konstytucji oraz ustawy. Przedstawione stanowisko znajduje potwierdzenie w licznych wyrokach m.in. Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2001 r., III RN 56/01, OSNP 2002/13/299 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (zob. wyrok z dnia 9 stycznia 2006 r., IV SA/Wa 505/05; wyrok z dnia 12 lipca 2005 r., IV SA/Wa 612/05; wyroki z dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawach: II SA/ Wa 2140/04; II SA /WA 2149/04; II SA WA/ 2302/04).

W skardze zarzucono również, iż w trakcie uprzednio prowadzonego postępowania nie zostało ustalone, czy wnioskodawczyni i jej rodzice zostali wskazani we wniosku Prezesa Rady Ministrów skierowanego do Rady Państwa, czy wniosek został przekazany Radzie Państwa przed podjęciem uchwały z 23 stycznia 1958 r., czy wreszcie uchwała odnosiła się konkretnie do wnioskodawczyni i jej rodziców w części zezwalającej na zmianę obywatelstwa polskiego w związku z ich wyjazdem do Izraela. Tylko spełnienie wymienionych przesłanek i to we wskazanej wyżej kolejności oznaczało zezwolenie na zmianę obywatelstwa w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy z 1951 r. skutkujące utratą polskiego obywatelstwa z chwilą nabycia obywatelstwa obcego. Przywołana uchwała nie mogła stanowić samodzielnie zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Stąd wobec nie spełnienia pierwszej z przesłanek warunkujących utratę obywatelstwa polskiego w związku z wyjazdem

wnioskodawcy do Izraela brak było podstaw do uznania, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 stanowiła prawnie skuteczne zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. W związku z powyższym stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego przez Anat Z. nie byłoby działaniem sprzecznym z prawem, w szczególności decyzja poświadczająca obywatelstwo polskie nie byłaby dotknięta wadą kwalifikowaną w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.. Podniesiono także, że Minister nie rozpatrzył interesu strony zainteresowanej zmianą ostatecznej decyzji i uzyskaniem poświadczenia obywatelstwa polskiego.

Reasumując pełnomocnik skarżący wskazał, iż za zmianą ostatecznej decyzji dotyczącej Anat Z. w trybie art. 154 k.p.a. przemawia zarówno interes społeczny - usunięcie z obrotu prawnego decyzji, które w świetle aktualnego orzecnictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie dotyczącego prawnej skuteczności uchwały Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. dla uzyskania zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego skutkującego utratą obywatelstwa polskiego osób wyjeżdżających na pobyt stały do Izraela jest uważana za sprzeczną z prawem, jak również słuszny interes strony -zainteresowanej uzyskaniem poświadczenia i wykonywaniem praw i obowiązków wynikających z posiadania obywatelstwa polskiego.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko o argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone przepisami m.in. art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) oraz art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm., zwanej dalej P.p.s.a.) sprowadzają się do kontroli działalności organów administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego.

Mając na względzie powyższe unormowanie Sąd uznał, że skarga jest zasadna i prowadzi do uchylecia zarówno zaskarżonej decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji jak i utrzymanej nią w mocy decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 5 czerwca 2007 r.

Wskazać należy, iż podstawą prawną uchylonych przez Sąd rozstrzygnięć jest art. 154 k.p.a., zgodnie z którym decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał lub organ wyższego stopnia jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.

Postępowanie prowadzone na podstawie art. 154 k.p.a. stanowi jeden z elementów systemu nadzwyczajnych trybów postępowania administracyjnego, obejmujących przypadki weryfikacji decyzji ostatecznych. Wskazać przy tym należy, iż system ten jest oparty na zasadzie niekonkurencyjności co oznacza, iż poszczególne tryby nadzwyczajne mają na celu usunięcie określonego rodzaju wadliwości i nie mogą być stosowane zamiennie (B. Adamiak, J. Borkowski - Kodeks postępowania administracyjnego - Komentarz, Warszawa 2005, str.

687). Zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego postępowanie w sprawie zmiany lub uchylecia decyzji ostatecznej na podstawie art. 154 k.p.a. ma za przedmiot ustalenie wymienionych w tym przepisie przesłanek wzruszenia obowiązującej decyzji (sprawa winna dotyczyć ostatecznej decyzji, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa a za zmianą lub uchyleciem decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony) zaś sama decyzja może być najzupełniej prawidłowa pod względem prawnym albo też może być dotknięta wadami niekwalifikowanymi (wyrok z dnia 27 sierpnia 1999 r., I SA 1999/98 LEX nr 48660).

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, iż w rozpoznawanej sprawie jest poza sporem, że decyzja Wojewody Dolnośląskiego z dnia 25 lutego 2004 r. której zmiany w trybie art. 154 k.p.a. domagała się skarżąca, jako odmawiająca wydania dokumentu stwierdzającego posiadanie przez skarżącą obywatelstwa polskiego, nie tworzy po stronie skarżącej żadnych praw nabytych. Tym samym spełniona jest pierwsza z przesłanek określonych w art. 154 § 1 k.p.a..

Należało zatem ocenić czy interes społeczny lub słuszny interes strony mogły przemawiać za dokonaniem zmiany wyżej wymienionej decyzji, a zatem czy wystąpiła druga konieczna przesłanka do wzruszenia przedmiotowej decyzji. Rozpoznając sprawę w tak określonym zakresie Sąd uznał, iż rację ma strona skarżąca, która twierdzi, iż zmiana decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 25 lutego 2004 r. nie prowadziłyby do naruszenia interesu społecznego poprzez wprowadzenie do obrotu prawnego decyzji dotkniętej wadą kwalifikowaną.

Wskazać bowiem należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezspornie, iż skarżąca nabyła obywatelstwo polskie przez urodzenie. W dniu 15 marca 1957 r. rodzice wnioskodawczynie wystąpili z podaniami do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dla siebie i małoletniej wówczas córki, w związku z wyjazdem na stałe do Państwa Izrael. W dniu 3 czerwca 1957 r. wnioskodawczynie nabyła obywatelstwo izraelskie. Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu zainteresowanej do Izraela, obywatel polski tracił jednak obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

Artykuł 13 ust. 1 i 2 wyżej cytowanej ustawy, stanowił, zaś że organem właściwym do udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na obce była Rada Państwa. Cytowany art. 13 nie precyzował jednak trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa, a sama ustawa nie określała jaki charakter miało mieć zezwolenie, czy miał to być akt indywidualny, czy też zezwolenie to mogło mieć charakter generalny. Zgodzić się zatem należy z organem, iż brak jest jednolitego orzecznictwa w niniejszym zakresie. W orzecznictwie i doktrynie prezentowane są bowiem dwa przeciwstawne stanowiska co do formy tegoż zezwolenia: jedno- wskazujące, że powinno mieć ono charakter indywidualny, jednostkowy, odnoszący się do konkretnej osoby (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 2001 r. IIIRN 56\01, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 października 2005 r. IIOSK 267\05, J. Jagielski "Obywatelstwo polskie" Warszawa 1998 str. 123), drugie natomiast akceptujące powyższą zasadę, dopuszcza

możliwość udzielenia generalnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa - gdy zmiana obywatelstwa dotyczy większej liczby osób - wskazując, że wówczas zezwolenie na zmianę obywatelstwa wywoływało skutek prawny wobec oznaczonej osoby i tylko w odniesieniu do nabycia obywatelstwa obcego konkretnie określonego w orzeczeniu Rady Państwa o zmianie (por.: W. Ramus, Instytucje prawa o obywatelstwie polskim, Warszawa 1980, str. 248). Nie może jednak ująć uwadze, że analiza przepisów ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. prowadzi do wniosku, że ustawa ta regulowała określony tryb postępowania w sprawach utraty obywatelstwa i określała kolejność czynności. Z treści art. 13 i 11 ustawy wynika bowiem, że najpierw zainteresowana osoba winna złożyć wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, następnie wniosek ten winien być przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa, a następnie ta rozstrzygała w przedmiocie zezwolenia. Kolejności tej nie można odwrócić, gdyż naruszałoby to ustawowe wymagania, od których spełnienia zależy utrata obywatelstwa polskiego. Zezwolenie Rady Państwa wydane w formie uchwały mogło następnie odnosić się do wielu podmiotów, jeżeli osoby te można zidentyfikować. Innymi słowy - uchwała nr 5\58 z 23 stycznia 1958 r. mogła odnosić się do osób, które złożyły podania o zmianę obywatelstwa polskiego przed datą jej podjęcia i wnioski zostały przedstawione przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa. Stanowisko takie reprezentowane jest przez Naczelnny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 27 października 2005 r., IIOSK 983\05 oraz 14 października 2005 r. IIOSK 267\05.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że jak wynika z akt administracyjnych, rodzice skarżącej złożyli podania do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa w 1957 r. a zatem przed podjęciem przez Radę Państwa uchwały nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. Co do zasady zatem omawiana uchwała mogłaby, tak jak wywodzi organ stanowić zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego dla rodziców skarżącej, a przez to również i przez nią samą, ale jedynie pod warunkiem wykazania, iż wnioski rodziców zostały przekazane Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. Ta ostatnia okoliczność nie została jednak na etapie postępowania wyjaśniona przez organy administracji w należyty sposób. Natomiast zgodnie z obowiązującą zasadą prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 k.p.a. organ administracji zobowiązany jest do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Realizacja tej zasady określona jest w art. 77 § 1 k.p.a., który nakazuje organom administracji wyczerpujące zebranie i rozpatrzenie całego materiału dowodowego.

Okoliczność ta ma zaś istotne znaczenie dla niniejszej sprawy bowiem wskazuje wprost, iż decyzja Wojewody Dolnośląskiego z dnia 25 lutego 2004 r., której zmiany w trybie art. 154 k.p.a. domaga się skarżąca, jak i zaskarżone w sprawie decyzje dotknięte są wadą niekwalifikowaną w postaci naruszenia ww. przepisów postępowania administracyjnego w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wskazać bowiem należy, iż w sytuacji niewykazania przez organ, iż wnioski rodziców zostały przekazane Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r., organ nie miał podstaw do orzeczenia o odmowie wydania skarżącej dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego.

W konsekwencji wbrew stanowisku prezentowanemu przez organ ewentualna zmiana przedmiotowej decyzji nie skutkowałaby podjęciem rozstrzygnięcia, które w sposób rażący naruszałoby prawo. Przeciwnie rozstrzygnięcie to należałoby ocenić jako prawidłowe.

Konkludując Sąd uznał, że zaskarżona decyzja oraz utrzymana nią w mocy, decyzja Wojewody Dolnośląskiego z dnia 5 czerwca 2007 r. odmawiająca zmiany w trybie art. 154 k.p.a. ostatecznej decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 25 lutego 2004 r. wydane zostały z naruszeniem prawa i należało wyeliminować je z obrotu prawnego.

Z tych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na mocy art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy P.p.s.a., orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na zasadzie art. 200 i 205 tej ustawy.